

Mgr. Miroslava Košťálová, 26 rokov, Mojmírovce, okres Nitra

ZÁCHRANÁR GEJZÍR

„Preboha!“ vykrikla Adela s výkrikom a zošuchla sa z postele. Paplón s modrými oblakmi jej spadol na hlavu.

Adela začula klopanie na dvere. Krátko bojovala s paplónom, kým sa jej nepodarilo vystrčiť strapatú hlavu.

V dverách uvidela svoju mamu – na rukách niesla tácku s čajom. Keď uvidela ležať svoju dcéru na zemi, nadvihla obočie a pousmiala sa.

„Ako sa ti spí na zemi?“ spýtala sa jej mama a podišla k Adelinmu nočnému stolíku.

„Výborne, vlastne ja ani nepotrebujem posteľ,“ povedala ironicky Adela a pomaly sa postavila. Bola ešte veľmi slabá.

„Ako sa cítiš?“ spýtala sa mama.

„Bolí ma hlava...a teplota mi asi neklesla...“ povedala Adela zničeným hlasom.

„Lahni si na posteľ, ja idem vyvetrať paplón,“ a odišla na balkón.

Adela si sadla a pozerala sa za mamou. Videla, že vonku padajú veľké snehové vločky. Bolo jej ľúto, že nemôže ísť von a započúvať sa do vrzgotu snehu pod nohami.

Adela si ľahla a čakala, kým na ňu dopadne hustá perinka. Keď ju mama prikryla, usmiala sa, pretože ako malá si predstavovala, že perina je Jožko - blondatý chlapec, ktorý sa jej kedysi páčil na základnej škole. Hoci bola v druhom ročníku na vysokej škole, rada spomínala na detstvo, ktoré si naplňala rôznymi fantastickými predstavami. A patrila tam aj Jožko. Hoci sa jej vždy vysmieval z veľkých zubov a chudých nôh, nemohla sa naňho hnevať. Vždy, keď ho uvidela, jej srdce preskočilo cez kozu a Adela mala čo robiť, aby sa stihla postaviť. Adela buď naháňala srdce, alebo srdce naháňalo Adelu.

„Adelka, priniesla som ti čaj. Vypi ho, dobre? A daj si túto tabletku. Neskôr ťa prídem pozrieť, neboj sa,“ povedala mama a pobožkala ju na čelo (Adela pocítila sklamanie, pretože mysl'ou bola stále pri Jožkovi).

Keď sa Adela zahľadela na biely strop, predstavila si, aké by to bolo krásne zaspávanie, keby ju pozorovali fosforeskujúce hviezdy. Zaumienila si, že keď vyzdravie, pôjde do papiernictva a urobí si na stene vlastnú vesmírnu galaxiu. A tie hviezdy ju budú v spánku kontrolovať, budú dávať pozor, aby sa jej nezošuchla perina a aby jej mesiac nesvietil do tváre. Nechcela sa predsa spáliť. Ako sa budú volať hviezdy? Prvá by sa mohla volať...napríklad...Kamélia.

Znie to tak voňavo, ako prechádzka v sade plnom červených ruží. Druhá hviezda bude Dávid, lebo to je jej obľúbená socha od Michelangela. Tretia bude...

Adela sa pozrela vedľa seba a uvidela lávové pole. Prostredie nepoznala. Fúkal studený vietor, a keď sa pozrela na oblohu, bolo zamračené. Napriek nepriaznivému počasiu však pod nohami cítila teplo, ktoré vyvieralo spod zeme. Bol to zvláštny pocit – cítila, že na tvári jej rastú ľadové cencúle, pričom nohy akoby si užívali pobyt v saune. Teplo-chladná Adela bola zmätená, pretože nikde nevidela žiadnych ľudí. Nemala pri sebe ani mobil, bola úplne sama. Urobila pár krokov. Cítila, ako to pod ňou buble. Adela si klakla a položila ucho k zemi.

„Prečo na mne ležíš?“ spýtala sa jej jedovato lávová zem.

Adela vyskočila a chytila sa za srdce. „Čo je, prečo si ma zobudilo?“ spýtalo sa srdce a zívlo si.

„Ja...prepáčte...nevedela som...“ začala habkať Adela. Cítila sa čudne, že sa rozpráva s lávou a srdcom zároveň.

„Keď si nevedela, nemala si ma chytať. Vieš, aké som citlivé,“ povedalo srdce nahnevane.

„Ty si citlivé? Ale nehovor! Niekedy mám pocit, že ma ignoruješ,“ nedala sa Adela.

„Ja a ignorovať ťa? To si sa musela zbláznit. Vieš, koľko síl ma stojí prežiť každý nový deň? To tie tvoje baletné hodiny, keď sa celá skrúcaš a ja sa div nepovraciam v tých krkolomných polohách...a tá tvoja drzá sukňa, stále ma len uráža...“

„Mám sa ti ospravedlniť za to, že si chcem splniť sen a stať sa baletkou?“

„Prečo nechceš byť kuchárkou? Aspoň by som bolo stále vyživované. Ale nie, ty chceš byť baletka a preto už po siedmej večer nejíš. A ja by som si tak rado dalo čokoládu s jahodami...aaach...“

„No ja umriem! Moje srdce je odkedy takýmto gurmánom?“

„Hej, nezabudli ste náhodou na niekoho?“ zakričala lávová zem. Adela cítila, ako sa pod ňou začína triasť. Oblial ju studený pot.

„Nie, neboj sa...milá zem...nezabudli sme na teba...ako by sme mohli...ved'...ved'...si súčasťou našich životov,“ povedala Adela a snažila sa usmiať, ale mimické svaly odmietli spolupracovať.

„Nerobíte nič iné, len po mne dupete. Stále mi ubližujete. Teraz je čas, aby som ublížila ja vám,“ povedala zem a Adela celá stuhla. Smrť si nikdy nepredstavovala, ale nechcela opustiť pozemský svet na lávovej zemi. A ešte k tomu úplne sama...

„Milá zem, prosím, vypočuj ma,“ začala prosiť Adela a hodila sa na kolená.

„Au, zas si ma udrela,“ zavrčala zem a začala sa triasť ešte viac.

Zem začala pukať a cez voľné otvory prenikala hustá, červená láva premiešaná s čiernou farbou. „Môj bože, môj bože, pomoc!“ začala kričať Adela.

Ležala na zemi, pripravená prijať svoj osud. Teplé slzy sa miešali s horúcou lávou. Adele bolo strašné teplo, lapala po dychu.

Keď sa začala pripravovať na to najhoršie, tak spoza rohu sa vynoril gejzír. „Bože, to je ale teplo, ako v diablovej kuchyni,“ povedal gejzír a zadíval sa na miesto, odkiaľ vytekala láva. Gejzír si všimol dievča, ktoré plávalo v hustej láve.

„No tak to teda nie! Veď to je človek! Musím ho zachrániť!“

Gejzír začal utekať smerom k lávovému poľu. Najprv sa roztancoval, aby zobudil vodovodné kohútiky, a potom začal striekať vodu. Na všetky strany.

Keď sa láva stretla s liečivou vodou, tak prestala vytekať. Všetko zamrzlo. Až na Adelu. Zhlboka sa nadýchla a prvé, čo uvidela, bol zamrznutý gejzír. Tej krásy sa nevedela vynadívať.

Keď k nemu natiahla ruku, popálila sa. Bolo to čudné, veď bol zamrznutý. Adela to skúsila ešte raz. Popálila sa ešte viac.

Ničomu nerozumela. A stále bola sama.

„Srdce?“ spýtala sa.

Odpoveď však neprichádzala.